FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT G. FEDERICO MANCINI

fremsat den 21. maj 1985 *

Høje Domstol.

1. I den stævning af 11. september 1984, der ligger til grund for nærværende sag, er der nedlagt en række påstande, der går ud på annullation af tre indplaceringsbeslutninger, og som Angelo Valentini, tjenestemand ved Kommissionen, gør gældende overfor Kommissionen. For nærværende skal Domstolen imidlertid alene træffe afgørelse vedrørende den formalitetsindsigelse, sagsøgte har rejst: det er således dette spørgsmål, der er genstand for nærværende forslag til afgørelse.

Angelo Valentini, der nu er tjenestemand i lønklasse A 6, blev med beslutning af 10. marts 1975 udnævnt til tjenestemand på prøve efter en generel udvælgelsesprøve for assisterende oversættere og indplaceret på andet løntrin i lønklasse L/A 8. Efterfølgende blev han, efter deltagelse i en intern udvælgelsesprøve, udnævnt til fuldmægtig i lønklasse A 7, løntrin 1, med virkning fra den 1. februar 1978. Marts 1981 så offentliggørelsen af »beslutning vedrørende de i forbindelse med ansættelse gældende kriterier for indplacering i lønklasse og på løntrin«, der var vedtaget af Kommissionen den 6. juni 1973. Angelo Valentini ansøgte da (den 4.6.1981) administrationen om at tage de to ham vedrørende indplaceringer op til fornyet overvejelse, da de på utilstrækkelig måde tog hensyn til hans faglige erfaring.

Den 3. november 1981 meddelte indplaceringsudvalgets sekretariat sagsøgeren, at udvalget »efter en nærmere undersøgelse ikke ser sig i stand til at ændre den tidligere afgivne udtalelse om indplacering«. Angelo Valentini, der ikke ville slå sig til tåls hermed, anmodede (den 1.2.1982) udvalget om nærmere at begrunde sin afgørelse. Generaldirektør Morel, generaldirektoratet for personale og administration, meddelte ham herefter i en skrivelse af 12. maj 1982, hvilke kriterier, udvalget havde lagt til grund ved de to indplaceringer, og gentog, at de pågældende beslutninger »var i overensstemmelse med de gældende regler« og at der ikke var grundlag for at ændre beslutningerne.

Henved et år senere (den 22.3.1983) rettede sagsøgeren pány henvendelse til udvalget og gentog sit ønske om ændring af de nævnte beslutninger. I skrivelse af 28. april 1983 svarede generaldirektøren imidlertid, at »efter udvalgets udtalelse ... af 14. april 1983« fandt han »som ansættelsesmyndighed« at måtte fastholde de pågældende indplaceringer. Seks måneder senerevendte Angelo Valentini tilbage til sagen og kritiserede i to henvendelser (af 25.11.og af 6.12.1983) udvalgets tidligere besvarelser og anmodede om en fornyet undersøgelse af sagen. Generaldirektør Morel ændrede imidlertid ikke opfattelse og i skrivelse af 6. januar 1984 fastholdt han sin skrivelse af 28. april 1983.

Herefter (den 5.4.1984) indgav sagsøgeren klage i henhold til tjenestemandsvedtægtens artikel 90, stk. 2. Af klagen fremgår det, at

* Oversat fra italiensk.

den var foranlediget af »afvisningen ... af 6. januar 1984 af en ansøgning om ændret indplacering, ... der var indgivet den 25. november 1983 i overensstemmelse med ... andet afsnit i meddelelsen angående »beslutning vedrørende de i for-bindelse med ansættelse gældende kriterier for indplacering i lønklasse og på løntrin«, der var offentliggjort i meddelelser fra administrationen. På samme måde som den (fornævnte) ansøgning vedrører klagen et krav om ... (ændring af) beslutningen om klagerens indplacering, der var truffet... i strid med ... beslutningen ... offentliggjort i marts 1981«.

I skrivelse af 21. juni 1984 svarede generaldirektøren, at den ansøgning, sagsøgeren havde ingivet den 25. november 1983, ikke var blevet behandlet i henhold til vedtægtens artikel 90, men i henhold til den i klagen nævnte meddelse, og generaldirektøren gentog for fjerde gang grundene til, at en ændring af den oprindelige indplacering ikke kunne komme på tale.

Søgsmålet er af Angelo Valentini anlagt mod afvisningen af klagen. Kommissionen har imidlertid, som allerede nævnt, straks rejst formalitetsindsigelse i medfør procesreglementets artikel 91 og har påstået sagen afvist. Domstolen har besluttet at afgøre sagens formalitet uafhængigt af realiteten.

2. Til støtte for formalitetsindsigelsen har Kommissionen gjort gældende, at sagen er for sent anlagt. Sagsøgeren burde efter Kommissionens opfattelse have anfægtet beslutningerne om indplacering i lønklasserne L/A 8 og A 7, som går tilbage til henholdsvis 1975 og 1978, på den i vedtægten angivne måde; sagsøgeren kan ikke som grundlag for en ny søgsmålsadgang påberåbe sig meddelelsen af 21. oktober 1983, hvori det hedder, at »undtagelsesvis har enhver tjenestemand, hvis indplacering er foretaget i henhold til (beslutningen af 6.6.1973), en sidste frist på tre måneder at regne fra datoen for offentlig-gørelsen af denne nye beslutning til at indgive en anmodning om ændret indplacering, hvis han er af den opfattelse, at hans indplacering ikke er i overensstemmelse med de i den hidtidige beslutning fastsatte kriterier«.

Bestemmelsen går nemlig efter Kommissionens opfattelse ikke ud på, at få klagefristerne, der i øvrigt er præceptive, til at løbe pånyt; formålet var alene at give tjenestemænd, som ikke rettidigt havde anfægtet deres endelige indplacering på grundlag af beslutningen fra 1973, mulighed for (frit og rent administrativt) at få spørgsmålet taget op til fornyet overvejelse, således at »mulige åbenbare fejl kunne rettes efter behørig dokumentation«. Sagsøgerens skrivelse af 6. april 1984 kunne med andre ord, da den angik indplaceringsbeslutninger, der var blevet endelige, ikke anses som en klage. Det kan efter Kommissionens opfattelse heller ikke hævdes, at søgsmålfristen løber fra administrationens sidste svar, dvs. fra klagens afvisning (den 21.6.1984). Det pågældende svar bekræfter nemlig kun indplaceringsudvalgets tidligere afgørelser og kan, som fastslået af Domstolen i dom af 8. maj 1973 i sag 33/72, Gunnella mod Kommissionen (Sml. 1973, s. 475), ikke bevirke, at en frist, der er sprunget, pånyt begynder at løbe.

Heroverfor har sagsøgeren gjort gældende, at meddelelsen af 21. oktober 1983 ikke har den virkning, sagsøgte tillægger den, men bør betragtes som en »væsentlig ny omstændighed«, der begrunder hans ansøgning af

25. november 1983 om ændret indplacering. Til støtte herfor har sagsøgeren påberåbt sig Domstolens dom af 16. december 1964 i de forenede sager 109/63 og 13/64, Muller, Sml. 1954-1964, s. 559 (sammendrag). Henvisningen til dommen Gunnella er efter sagsøgerens opfattelse ikke relevant. Sagsøgeren i den pågældende sag kunne nemlig ikke støtte sig til en bestemmelse svarende til den i meddelelsen af 21. oktober 1983.

3. Som bekendt er Domstolen efter vedtægtens artikel 91 kompetent til at afgøre enhver tvist mellem fællesskaberne og disse tjenestemænd om lovligheden af retsakter, der indeholder klagepunkter imod disse. Et søgsmål kan kun antages til realitetsbehandling, såfremt der for ansættelsesmyndigheden forud er indbragt en klage og såfremt denne klage har været genstand for en udtrykkelig eller stiltiende afvisning. Søgsmål skal anlægges inden for en frist på tre måneder fra den dag, hvor den afgørelse, der er truffet vedrørende klagen, er meddelt, eller, i tilfælde af en stiltiende afvisning af klagen, fra den dag, hvor fristen for at afgive svar udløber. Hvad frister angår findes der en fast retspraksis. Fristerne er, har Domstolen fastslået, præceptive; deres formål er at tilvejebringe retssikkerhed; parterne og Domstolen — der ex officio skal påse deres iagttagelse — kan ikke fravige dem (se domme af 12.12.1967, sag 4/67, Collignon, Sml. 1965-1968, s. 415 (sammendrag); af 7.7.1971, sag 79/70, Müllers, Sml. 1971, s. 161 (sammendrag); af 5.5.1980, sag 108/79, Belfiore, Sml. 1980, s. 1769; af 19.2.1981, forenede sager 122 og 123/79, Schiavo, Sml. 1981, s. 473).

Når dette er sagt, må det bemærkes, at i nærværende sag er de retsakter, der indeholder klagepunkter, de beslutninger, hvormed Kommissionen har indplaceret sagsøgeren i lønklasse L/A 8 (10.3.1975) og i lønklasse A 7 (1.2.1978). Det er imidlertid ikke disse datoer, der er afgørende for søgsmålsfristernes udløb. Offentliggørelsen i marts måned 1981 af beslutningen af 6. juni 1973 vedrørende indplaceringskriterierne har Domstolen nemlig anset som tilstrækkelig til at begrunde fremsættelse af krav om ændret indplacering, som ellers ville have været for sent fremsat (dom af 1.12. 1983 i sag 190/82, Blomefield, Sml. 1983, s. 3981). Heraf følger det, at for Angelo Valentinis vedkommende begyndte fristerne at løbe den 12. maj 1982, dvs. den dag, han fra generaldirektør Morel modtog svar på henvendelsen af 4. juni 1981. Dette er også tilstrækkeligt til at fastslå, at han ikke inden for vedtægtens frister har indgivet klage eller anlagt sag.

Søgsmålet bør følgelig afvises. Herimod kan man utvivlsomt ikke påberåbe sig meddelelsen af 21. oktober 1983, som jeg har nævnt flere gange. Det vildledende ordvalg til trods var retsakten blot udtryk for, at administrationen var sindet på en *uformel, atypisk og absolut uforbindende* måde at tage indplaceringer op til fornyet overvejelse. Uanset de forventninger, retsakten muligt har givet anledning til hos tjenestemænd (og i så henseende kan Kommissionen utvivlsomt kritiseres), kan retsakten ikke forstås på anden måde. Navnlig er det udelukket at anse retsakten på den af sagsøgte anførte måde som en »ny væsentlig omstændighed«.

Offentliggørelsen af indplaceringskriterierne i marts 1981 var virkelig en ny omstæn-

dighed, da de pågældende kriterier hidtil var ukendte eller endog hemmelige; Domstolens dom i sagen Blomefield fastslår med rette, at offentliggørelsen kunne begrunde ansøgninger om ændret indplacering. For så vidt angår den her omhandlede meddelelse, der højst gik ud på at rette fejl i anvendel-sen af de nu kendte regler, er forholdene ganske anderledes; at tillægge meddelelsen en tilsvarende virkning ville stride imod de principper, Domstolen ideligt har givet udtryk for i forbindelse med frister, herunder at disse ikke kan fraviges af Domstolen.

4. Efter det anførte vil jeg foreslå, at Domstolen giver Kommissionen medhold i formalitetsindsigelsen og følgelig afviser den sag, Angelo Valentini har anlagt den 11. september 1984, som for sent anlagt.

Endvidere foreslår jeg, at hver part bærer sine omkostninger i overensstemmelse med procesreglementets artikel 70.